

λος ἐκεῖ ποῦ τρώει γαβγίζει (ἐπὶ τοῦ ὑπερασπίζοντος ἐκεῖνον, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ὠφελεῖται). Σκυλλί ποῦ γαβγίζει δὲ δαγκάνει (οἱ φωνασκοῦντες εἶναι ἀκίνδυνοι). Συνών. ἰδ. ἐν λ. βαβίζω 1, ἔτι δὲ γαβγομαχῶ 1, γαβλίζω 1. 2) Ἐπὶ ἀνθρώπου, φλυαρῶ κοιν.: Ἄσ' τον νὰ γαβγίῃ ὅσο θέλει. Συνών. γαβλίζω 2. 3) Φωνάζω Στερελλ. (Αἰτωλ.): Γκάβ'ξα νὰ ῥθῇ ἡ μάγνα μ' νὰ μ' φέρ' νιρό, μὰ δὲ μ' ἄκ'σι. 4) Μετβ. ἐνοχλῶ Στερελλ. (Αἰτωλ.): Μὴ γκάβ'ξι καμπόσου κὶ πῆι 'ς τοῦ καλό τ'.

γαβγιξιὰ ἡ, ἀμάρτ. γαβικχὰ Πελοπν. (Μάν).
Ἐκ τοῦ ρ. γαβγίζω.
Γαβγητό, ὁ ἰδ.

γάβγισμα τό, κοιν. γάβγισμα Κῶς.
Ἐκ τοῦ ρ. γαβγίζω.
Γαβγητό, ὁ ἰδ.

γαβγισματάκι τό, (Ν.Ἑστ. 17, 521)
Ὑποκορ. τοῦ οὐς. γάβγισμα διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - άκι.
Ὑλακὴ κυνὸς ἀσθενής: Ὁ Μοῦργος ἔβγαζε πνιχτὰ γαβγισματάκια.

γαβγιστριὰ ἡ, ἀμάρτ. γαβγιστρά Κρήτ. (Κασιδ. Σητ.).
Ἐκ τοῦ ἀμάρτ. τύπου γαβγιστρία θηλυκοῦ τοῦ παρὰ Σομ. γαβγιστής (λ. γανγιστής, γανγιστρια) = ὁ ὕλακτων.

Ὑλακὴ κυνός: Ἐξύπνησα τὴ νύχτα ἀπὸ τοῖς γαβγιστρεῖς τοῦ σκύλλου. Ὁ σκύλλος ἤσυρε δὴ γαβγιστρεῖς κ' ἐκοκκάλωσε μὲ μῆας τὸ λαγὸ 'ς τὸ δόπο. Συνών. ἰδ. ἐν λ. βαβίζω καὶ γαβγητό.

γαβγομαχῶ ἀμάρτ. γαβγουμαχῶ Θράκ. (Μάδυτ.).
Ἐκ τοῦ οὐς. *γαβγομάχος ἡ κατ' εὐθείαν ἐκ τοῦ ρ. γαβγίζω κατὰ σύμφυρ. πρὸς τὴν παραγωγικὴν κατάλ. - μαχῶ.

1) Ὑλακτῶ. Συνών. γαβγίζω 1. 2) Θορυβῶ τὴν νύχτα εἰς τὰς ὁδοὺς, ἰδίᾳ ἐπὶ τοῦ μεθύσου.

γαβλίζω Ἴος Μύκ. Πάρ. Σῦρ. Τήν. γαβλίζου Μακεδ. γαβλ'ζῶ Πάρ. (Λεῦκ.) ἄβλίζω Νάξ. (Ἀπύρανθ. Βόθρ.).

Λέξις πεποιημένη. Πβ. μόρ. γάβ.

1) Ὑλακτῶ ἐνθ' ἄν.: Ὁ σκύλλος γαβλίζει Μύκ. || Παροιμ. Ἐκεῖ ποῦ τρώει τὸ σκ' ἄλλι, ἐκεῖ καὶ θὰ γαβλίῃ Μύκ. Συνών. γαβγίζω 1. 2) Φλυαρῶ Μύκ.: Μὴν δὸν συνορίζεσαι, ἄσ' τονε το' ἄς γαβλίῃ Συνών. γαβγίζω 2.

γαβλισιάρης ἐπίθ. ἀμάρτ. ἄβλισιάρης Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Οὐδ. ἄβλισιάρικο Νάξ. (Ἀπύρανθ.)
Ἐκ τοῦ ρ. γαβλίζω.
Γαβγισιάρης, ὁ ἰδ.: Ἀβλισιάρης σκύλλος, κἀνεὶ δὲν ἀφίγει νὰ περάσῃ.

γάβλισμα τό, Μύκ. ἄβλισμα Νάξ. (Ἀπύρανθ.)
Ἐκ τοῦ ρ. γαβλίζω.
Γάβγισμα, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Δὲ μ' ἐφῆκαν οἱ σκύλλοι μὲ τὰ ἄβλισματα νὰ κοιμηθῶ Ἀπύρανθ.

γάβρου μόρ. σύννηθ.
Λέξις πεποιημένη.
Λέγεται ἐπὶ τῆς ὕλακῆς τοῦ κυνός. Συνών. βάβ, βάου, γάβ, γάου.

γαβράνα ἡ, Πόντ. (Κοτύωρ. κ. ἄ.)

Ἀγνώστου ἐτύμου.

Κυψέλη μελισσῶν ἀπὸ κούφιον κορμὸν δένδρου. Συνών. γαβράνι.

γαβράνι τό, ἀμάρτ. γαβράν' Πόντ. (Χαλδ. κ. ἄ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. γαβράνα.

Γραβάνα, ὁ ἰδ.

γαβρανοκέφαλος ἐπίθ. Πόντ. (Κοτύωρ. Χαλδ.)

Ἐκ τῶν οὐς. γαβράνα καὶ κεφάλι.

Μωρός, χοντροκέφαλος. Συνών. γαβρανοκέφαλος.

γαβρι τό, ἀμάρτ. γραβι Μακεδ.

Ἐκ τοῦ οὐς. γάβρος.

Γάβρος, ὁ ἰδ.

γάβρια ἡ, ὡς ναυτικὸς ὄρ. σύννηθ.

Ἀγνώστου ἐτύμου.

Συνήθως πληθ. γάβριας, οἱ ἀμείβοντες, δηλ. βαρουλκον ἀποτελούμενον ἐκ δύο δοκῶν ἢ κεραιῶν συνδεομένων εἰς τὸ ἐν ἄκρον.

Γαβριήλης ὁ, πολλαχ. Γαβρήλης πολλαχ. Γαβριήλτης Μακεδ. (Βλάστ.) Πόντ. (Κοτύωρ.) Γαβρεήλτης Πόντ. (Χαλδ.) Γαμβρέλλης Κῶς.

Ἐκ τοῦ μεταγν. Ἑβραϊκ. ὄν. Γαβριήλ.

1) Ὡς κύριον ὄν. πολλαχ. καὶ Πόντ. (Κοτύωρ. Χαλδ.): Φρ. Ἐντῶκα τὸν Γαβριήλ' ἢ Γαβρεήλ' (ἐγευματίσα. ἐντῶκα = ἔδειρα) Κοτύωρ. Χαλδ. 2) Εἰς τὴν συνθηματικὴν γλῶσσαν, τυρὸς Μακεδ. (Βλάστ.)

γάβρος ὁ, Ἦπ. Πελοπν. (Ἀρκαδ. Καλάβρου. Κλουτσηνοχ. Κορινθ. Μάν. Τρίκκ.) κ. ἄ. γάβρους Μακεδ. Στερελλ. (Αἰτωλ. Εὐρυταν.) κ. ἄ. γράβρους Ἦπ. (Ζαγόρ.) Μακεδ. Στερελλ. (Εὐρυταν. Λεπεν.) κ. ἄ. γράβος Ἦπ. (Ἀρτ.) γάβρους Μακεδ. Πληθ. γάβρα Μακεδ.

Ἦ λ. συγγενὴς πρὸς τὸ γράβιον, γράβδιον καὶ γραῦς. Ἰδ. ΜΣτεφανίδ. ἐν Λεξικογρ. Ἀρχ. 6 (1923) 210.

Δένδρα δασικά τῆς τάξεως τῶν κυπελλοφόρων (cupuliferae), οἷον ὄστρεα ἢ ζυγιόφυλλος (ostrea carpinifolia), συνών. κάρπινος, μελιδόγαβρος, σκυλλόγαβρος, ζυγία ἢ σημύδα (carpinus betulus), συνών. ἀγριοτσουκνίδα, καὶ ζυγία ἢ διξίφος (carpinus duinensis): Παροιμ. φρ. Ἀπ' τοῦ γάβρου κράνα (ἐπὶ ἀνικάνου μὴ δυναμένου νὰ κατορθώσῃ τι ὡς ὁ γάβρος δὲν ἀποδίδει καρπὸν) Μακεδ. Ἦ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Γάβρος τοπων. Πελοπν. (Ἀρκαδ. Καλάβρου.) Γάβρους Στερελλ. (Αἰτωλ. Εὐρυταν.) [**]

γαγαγὰ μόρ. Θράκ. κ. ἄ.

Λέξις πεποιημένη.

Κυριολεκτεῖται ἐπὶ τῆς φωνῆς τοῦ ὄνου.

γαγγάβα ἡ, Κάλυμν. Πάρ. κ. ἄ.—Λεξ. Ἦπίτ. γγαγγάβα Θεσσ. Σῦρ. κ. ἄ. καγγάβα Κῶς Μεγίστ. Σύμ. κ. ἄ.

Ἐκ τοῦ οὐς. γαγγάμη.

1) Γαγγάμη, ὁ ἰδ., Θεσσ. Κάλυμν. Μεγίστ. Πάρ. Σῦρ. Σύμ. κ. ἄ.—Λεξ. Ἦπίτ. 2) Πλοῖον σπογγαλιευτικὸν Σύμ.

γαγγαλᾶζω, Πόντ. (Ἀμισ. Σινώπ.) γαγγυλᾶζω Πόντ. (Οἶν.) γαγγυλῶ Πόντ. (Οἶν.) γαγγλᾶζω Πόντ. (Σινώπ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γαγγαλίζω κατὰ τὸ συνών. χαντυλλᾶζω, καθ' ὃ καὶ ὁ τύπ. γαγγυλᾶζω.

Γαργαλίζω. Συνών. γαγγαλίζω.

γαγγαλίζω ἀμάρτ. γαγγαλίζω Ἀπουλ. Καλαβρ. κουγκουλίζω Καλαβρ. (Μπόβ.) γαγγαλῶ Πόντ. (Ἀμισ.) γγαδαλῶ Θράκ. (Ἀδριανούπ.)

Τὸ ἀρχ. γαγγαλίω.

Γαγγαλάω, ὁ ἰδ.

γαγγάλισμα τό, ἀμάρτ. κουνγκούλιμα Καλαβρ. (Μπόβ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γαγγαλίω.

Γαγγάλισμα.

γαγγάμη ἡ, Κύθν. δαγγάμη Προπ. (Ἀρτάκ. Κούταλ. Πάνορμ.) γγάγγανος ὁ, Ἡπ.

Τὸ ἀρχ. οὐσ. γαγγάμη.

Εἶδος ἀλιευτικοῦ δικτύου, διὰ τοῦ ὁποίου συρομένου εἰς τὸν βυθὸν τῆς θαλάσσης ἀλιεύονται διάφορα ὀστρακοειδῆ καὶ σπόγγοι. Συνών. γαγγάβα 1, γαγγάμιν.

γαγγάμιν τό, Πόντ. (Κερασ. Οἶν.) γαγγάμι Πόντ. (Σινώπ.) γαγγάμ' Πόντ. (Κοτύωρ. Τραπεζ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γαγγάμη. Πβ. καὶ ἀρχ. γάγγαμον.

Γαγγάμη, ὁ ἰδ.

γάγγλα (I) ἡ, Πόντ. (Σινώπ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γαγγαλάω.

Ἐρεθισμός, γαγγάλισμα.

γάγγλα (II) ἡ, Κῶς Μεγίστ. Πελοπν. (Οἶν.) κ. ἄ. γάγγλα Κρήτ. γγάγγλα Θράκ. (Σηλυβρ.) Ἰων. (Κρήν.) Σαμοθρ. κ. ἄ. γάγγλα Μύκ. κάγγλα Σάμ. κάγγλα Λέσβ. Νάξ. (Γαλανᾶδ.) Σίφν. κ. ἄ. γάγγλα Ἡπ. (Πρέβ.) Πελοπν. (Ἀρκαδ.) κ. ἄ. γάγγλα Ἰων. (Κρήν.) βάγγλα Ρόδ. ζάγγλα Πελοπ. (Δημητσάνν. Κόκκιν. Λάστ. Παππούλ.) Τήν. κ. ἄ. ζάγγλα Θεσσ. δαγγάλα Πελοπν. (Οἶν.) δάγγλα Σύμ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γαγγλί κατά τύπ. μεγεθ. Ὁ τύπ. ζάγγλα ἐκ παρετυμ. πρὸς τὰ μόρ. ζίκ-ζάκ τὰ κυριολεκτούμενα ἐπὶ τῶν ἐλιγμῶν ὁδοῦ.

1) Στροφή, ἐλιγμός ὁδοῦ Ἡπ. (Πρέβ.) Ἰων. (Κρήν.) Νάξ. (Γαλανᾶδ.) Πελοπν. (Ἀρκαδ. Δημητσάν. Κόκκιν. Λάστ. Οἶν. Παππούλ.) Σαμοθρ. Σύμ. κ. ἄ.: Ὁ δρόμος ἔχει ἢ κάνει γάγγλες Κρήτ. Στράτα με γάγγλες Ἀρκαδ. Ὁ δρόμος εἶναι δάγγλες Σύμ. Κάνει ζάγγλες μάγκλες (πηγαίνει με πολλοὺς ἐλιγμοὺς) Κόκκιν. Συνών. ἀγανξά, ἀπαγανξά. Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Γάγγλες καὶ τοπων. Κρήτ.

β) Συστροφὴ Ρόδ. Σάμ.: Τὸ σκοινὶ εἶναι ὅλο βάγγλες. Ρόδ. Βρῆκα ἔνα φίδ' οὐλον κάγγλις Σάμ. γ) Μεταφ. δόλος Λέσβ. 2) Εἶδος κεντήματος ἐλικοειδοῦς Θράκ. (Σηλυβρ.) 3) Γραμμὴ καμπύλη, κύρτωμα Θεσσ. Κῶς Λέσβ. κ. ἄ. β) Κήλη Μύκ.: Μὲ πονεῖ ἢ γάγγλα μου

4) Γωνία Πελοπν. (Οἶν.) Σίφν. κ. ἄ. 5) Πτυχὴ Ἰων. (Κρήν.) Μεγίστ. Ρόδ. Τήν. κ. ἄ.: Τὸ δεῖνα πρᾶμα εἶναι ὅλο γάγγλες Κρήν. 6) Ρυτίς Σίφν.: Ἡ μούρη τῆς εἶναι γεμάτη κάγγλες κ. αὐτὴ κάνει τὸ κοριτσάκι.

γαγγλάδα ἡ, ἀμάρτ. γαγγλάδα Νάξ. (Ἀπύρανθ.) γαγγλάδα Κρήτ. βαγγλάδα Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γάγγλα (III) καὶ τῆς καταλ. -άδα (III).

1) Καμπή, κύρτωσις, κύρτωμα ἐνθ' ἄν.: Ὁλο γαγγλάδες εἶν' ἢ βέργα Κρήτ. Συνών. γαγγλαδοῦλλα. 2) Πτυχὴ, πύχωσις Κρήτ.: Τοίτωσε τὸ σεδόνι, γκατὶ κάνει πολλὰς γαγγλάδες.

γαγγλαδιάζω ἀμάρτ. γαγγλαδιάζω Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γαγγλάδα.

Συστρέφωμαι: Μὸς ἦφας τὴ βάλα, ἐγαγγλάδισε κ' ἦπεσε χάμαι (μὸς=μόλις).

γαγγλάδιασμα τό, ἀμάρτ. γαγγλάδιασμα Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ρ. γαγγλαδιάζω.

Συστροφὴ: Εἶδα τὸ γαγγλάδιασμα ποῦ 'κανε πρὶν νὰ πέση χάμαι.

γαγγλαδοῦλλα ἡ, ἀμάρτ. βαγγλαδοῦλλα Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γαγγλάδα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -οῦλλα κατά τύπ. ὑποκορ.

Γαγγλάδα 1, ὁ ἰδ.

γαγγλαδώνω ἀμάρτ. γαγγλαδώνω Κρήτ. γαγγλαδώνω Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γαγγλάδα.

1) Συστρέφω τι ἐλικοειδῶς. Καὶ ἀμτβ. συστρέφωμαι ἐλικοειδῶς: Ἡ κλωστή γαγγλαδώνει. Συνών. γαγγλῶνω 1. Μετοχ. γαγγλαδωμένος = ἐλικοειδής: Στράτα γαγγλαδωμένη. Συνών. γαγγλαδωτός, γαγγλωτός. 2) Κάμπτω τι. Καὶ ἀμτβ. κάμπτομαι. Συνών. γαγγλῶνω 2. 3) Μεταφ. δυστροπῶ εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν ὑποσχέσεως, ἀθετῶ τὸν λόγον μου. Συνών. γαγγλῶνω 3.

γαγγλαδωτός ἐπίθ. γαγγλαδωτός Κρήτ. γαγγλαδωτός Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ρ. γαγγλαδώνω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ωτός.

Ἐλικοειδής, ἐλικτός. Συνών. γαγγλαδωμένος (ἰδ. γαγγλαδώνω 1), γαγγλάτος, γαγγλωτός.

γαγγλάζω Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Σινώπ.)

Ἐκ τοῦ μεταγν. οὐσ. γαγγλίον. Ἰδ. Ἀνθ. Παπαδόπ. ἐν Ἀρχ. Πόντ. 17 (1952) 56-7.

1) Ὑφίσταμαι, παθαίνω συστροφὴν τῶν νεύρων Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ.): Ἐγάγγλαξεν τὸ δέρι μ'. β) Ὑφίσταμαι κόπωσιν εἰς τοὺς κινητηρίους μῦς καὶ δυσκολεύομαι νὰ κινηθῶ Πόντ. (Κοτύωρ.) 2) Ὑφίσταμαι ἐξάρθρωσιν Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ.): Ἐξαροπάτεσα κ' ἐγάγγλαξεν τὸ ποδάρι μ' Κοτύωρ. Συνών. ἀπογαγγλάζω 1, *γαγγλάζω 3. III) Αἰσθάνομαι κνησμόν, φαγούραν Πόντ. (Σινώπ.)

γάγγλασμαν τό, Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γαγγλάζω.

1) Συστροφὴ τῶν νεύρων. Συνών. στραμπούλισμα.

2) Ἐξάρθρωσις. Συνών. ἀπογάγγλασμαν, *ἀπογάγγλιασμα, γάγγλιασμα, στραμπούλισμα.

γαγγλάτος ἐπίθ. ἀμάρτ. γαγγλάτος Κρήτ

Ἐκ τοῦ οὐσ. γαγγλί καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άτος.

Γαγγλαδωτός, ὁ ἰδ.: Γαγγλάτη βέργα.

γαγγλί τό, ἀμάρτ. γαγγλί Κρήτ.

Ἐκ τοῦ μεταγν. οὐσ. γαγγλίον = «νεύρου παρὰ φύσιν συστροφὴ σωματοπεποιημένη» (ἰδ. Θησαυρόν).

1) Στροφή: Πολλὰ γαγγλὰ κάνει ὁ ποταμός. β) Κυματοειδής ἢ σπειροειδής διασκευή, ἐπὶ κόμης: Γαγγλὰ κάνει τῷ μαλλίῳ τζη καὶ πάν ὁμορφα. 2) Εἶδος κεντήματος ἐλικοειδοῦς.

* **γαγγλιάζω**, γαγγλάζω Πόντ. (Ἀμισ.) γαγγλιάζω Κρήτ. γαγγλιάζω Μύκ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γαγγλί.

1) Δίδω σχῆμα ἐλικοειδὲς Κρήτ.: Γαγγλιάζω τὴ στράτα.

2) Λαμβάνω σχῆμα κυρτὸν Μύκ.: Γαγγλιάζει τὸ ξύτζ' (ἢ κήλη λαμβάνει σχῆμα θυλάκου). 3) Γαγγλιάζω 2, ὁ ἰδ., Πόντ. (Ἀμισ.)

γάγγλιασμα τό, Μακεδ. (Θεσσαλον.) γάγγλιασμαν Πόντ. (Ἀμισ.)

